RAŠYTI AR NERAŠYTI

Galvoju:
Rašyti
Ar jau nerašyti?
Gal gaudyti varnas.
Gal puodus daužyti.
Žinau, kad tingėt negerai,
Bet smagu.
Gal reiktų paklausti man
Kiemo vaikų?
Todėl ir užkalbinau vieną mergaitę.
Ji baisiai protinga.
Ji knygų daug skaitė.
Mergaitė tik žvilgt
Skersomis į mane:
Jei nori – rašyk.
Jei nenori – tai ne.
Ir ką man daryti?
Toks nerimas ima...
Iš dyko buvimo
Gal rasiu sprendimą?
Tušti mano puslapiai
Žodžiams pavydi...
Bala jų nematė.
Pradėjau rašyti.

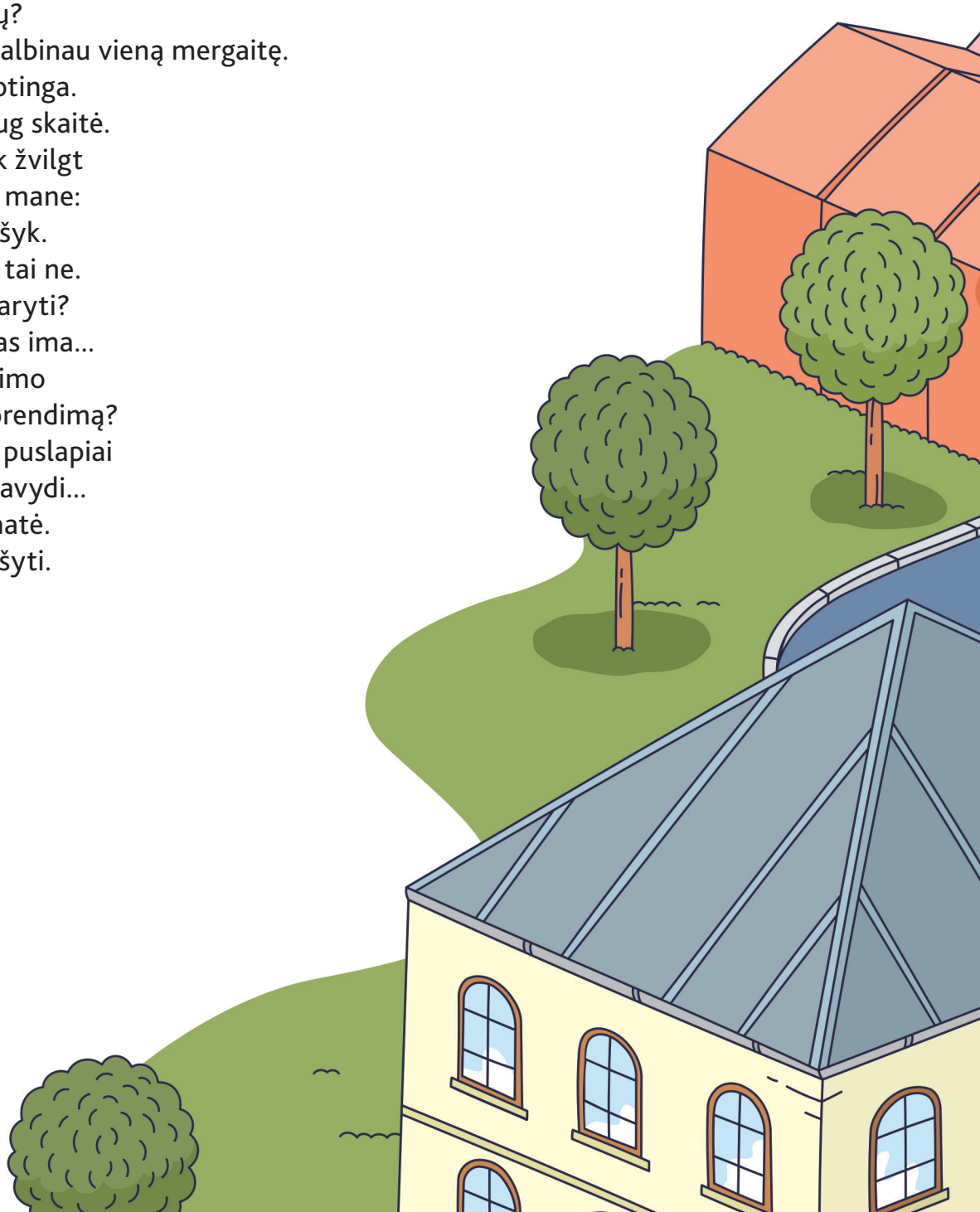

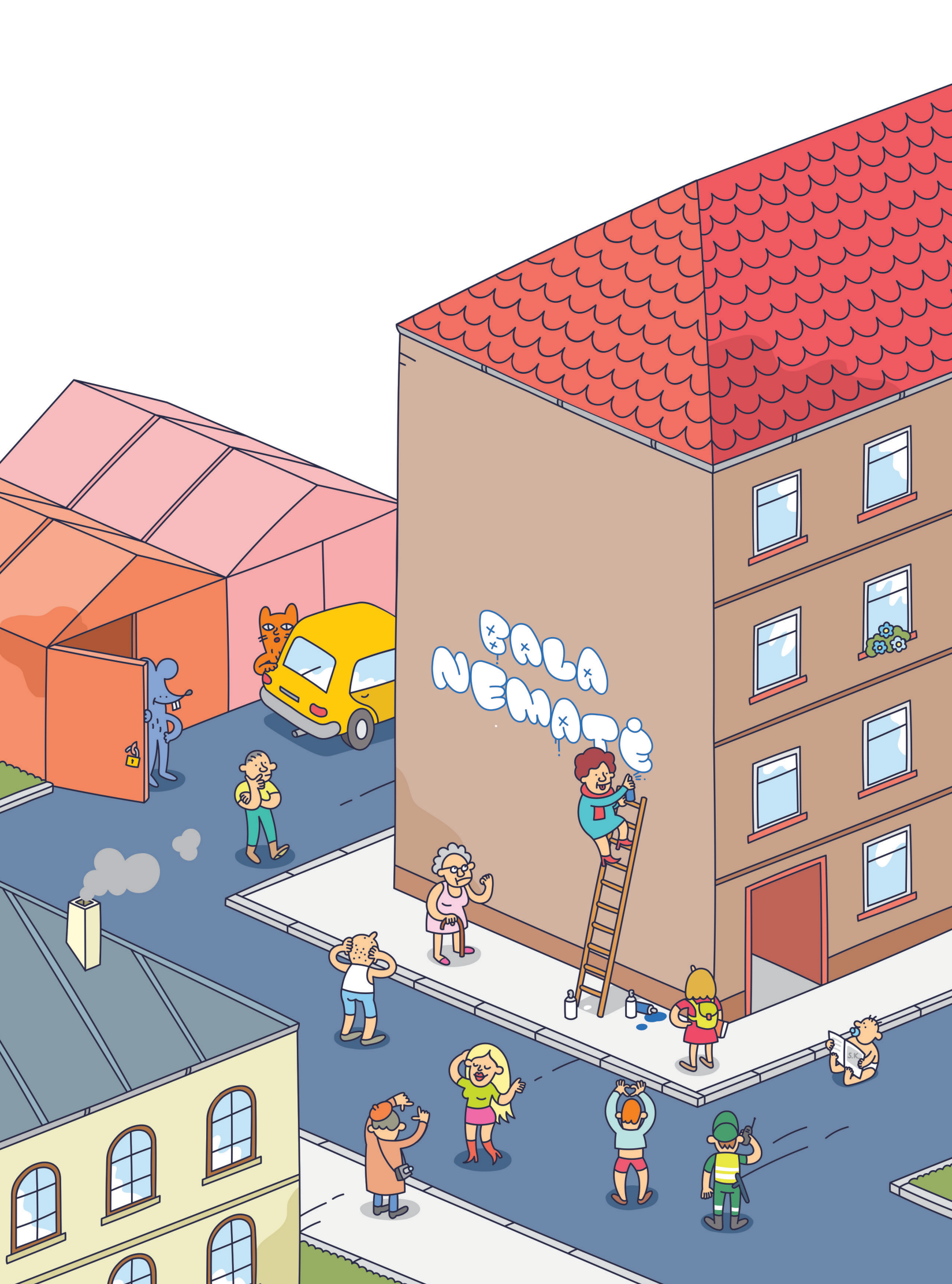
BALA
NEMATE

JUOKIASI PUODAS

Juokiasi puodas,
Kad katilas juodas.
Priežodis
Žiauriai gerai sugalvotas.

Katilas verda
Ir springsta garuos.
Šito jis puodui
Ne-do-va-nos!

Katilas šnypščia
Ugnies ūžesy:
– Puode, o tu
Ar ne juodas esi?

Katilas puodui
Užtvojo per ausį:
– Jei nesiliausi,
Dar kartą gausi.

Puodas vėl šaiposi,
Šaiposi tyčia.
Katilui
Jau įkyrėjo
PATYČIOS.

Užvirė toookios muštynės...
Baisu.
Kas yra juodas,
Kas ne?
Iš tiesų...

Puodas galiausiai
Garą nuleido.
Patyčios
Net puodui
Netaurina veido.

Tad sutarė:
Suodini esam abu.
Bet mes reikalingi,
Tiek aš, tiek ir tu.

Tai kam tų kalbų?

VERKIA DUONELĖ

Noriu žinoti,
Kodėl šitaip kalbama:
Verkia duonelė
Tinginio valgoma.

Sėdėjau, tingėjau,
Tingėti patiko.
Duonelė,
Manau, ant manęs nesupyko.

Duonelė
Man buvo be galo skani.
O ypač
Visa aptepta medumi.

Tingėjau dienelę,
Tingėjau ir kitą...
Duonele,
Kodėl
Taip griežtai pasakyta?

Bet štai vakare
Po duonelės pluta
Radau rudą ašarą.
Gal čia klaida?

Galbūt čia iš tikro
Dar daug kas nutylima?
Reikėtų atlikti man
Mokslo tyrimą.

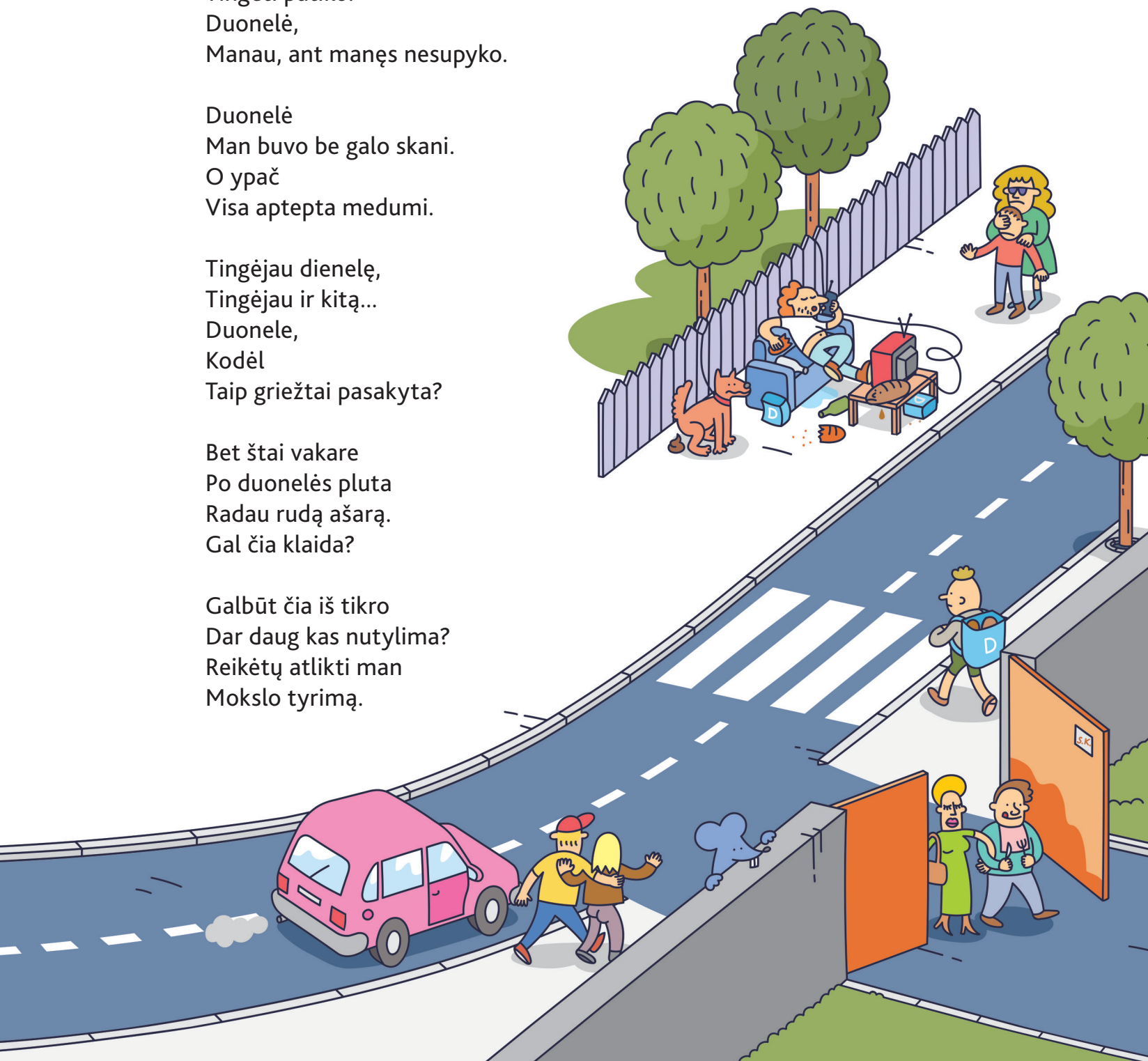

Mokslo tyrimą?
Mokslo tyrimą!
Tėčio paklausiau,
Kiek lėšų bus skiriama.

Tėtis pasakė:
Nei daug, nei mažai.
Vakar Kudliuką išvest pamiršai.
Neišnešei šiukšlių.
Visur netvarka...
Bet jei jau tyrimas,
Tai skirsiu kai ką.

Taigi, sutikau,
Ir laiku viską spėjau.
Ir neverkė duona,
Nes aš –
Netingėjau!

Duonelė
Negali
Pakęst
Tinginių:
Nedirba, o valgo!

Tai tiek tų žinių.

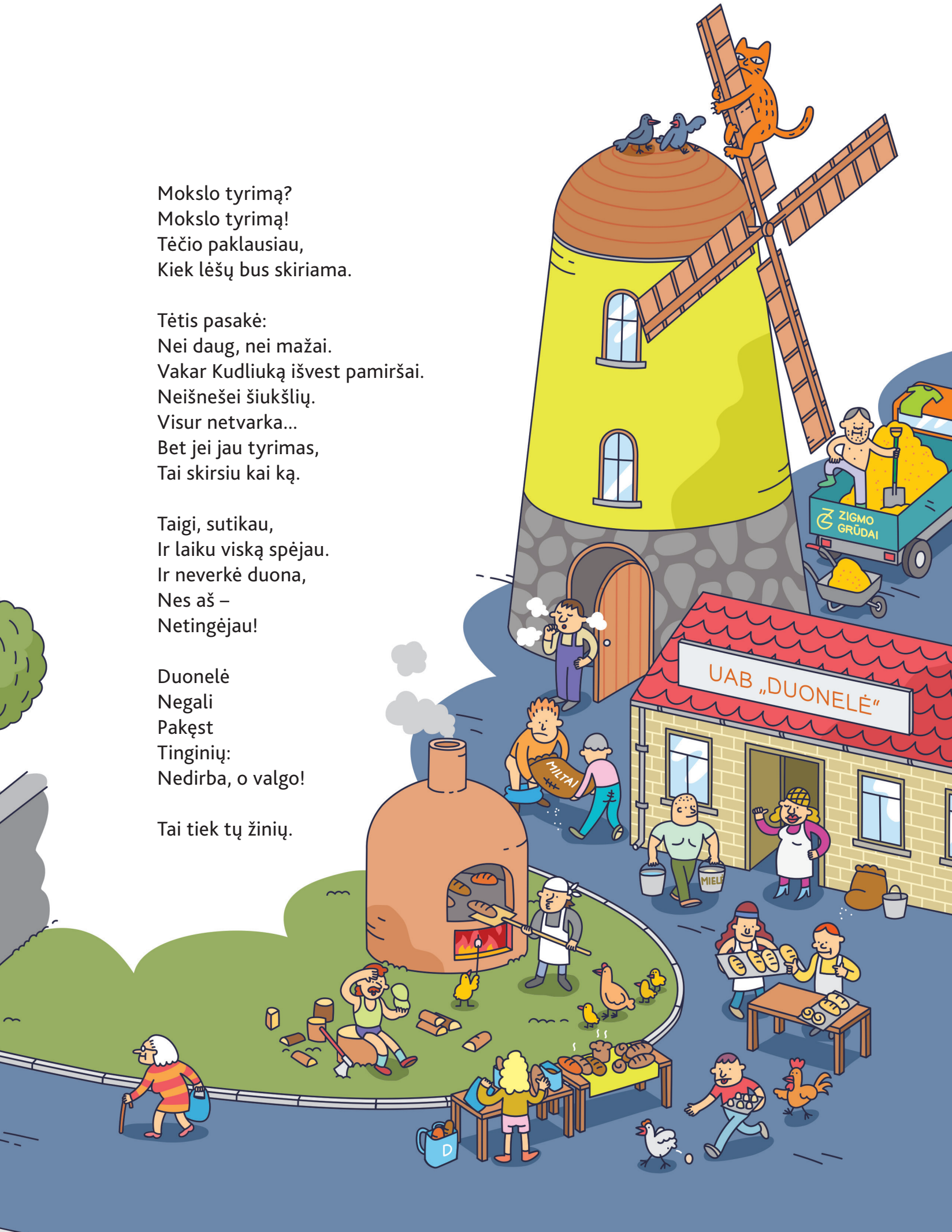

KAS TĖVŲ NEKLAUSO, VALGO DUONĄ SAUSĄ

Mano duona ne sausa.
Aptepta medum.
VISA.

Jei tėvelių neklausai,
Valgyk be medaus.
SAUSAI.

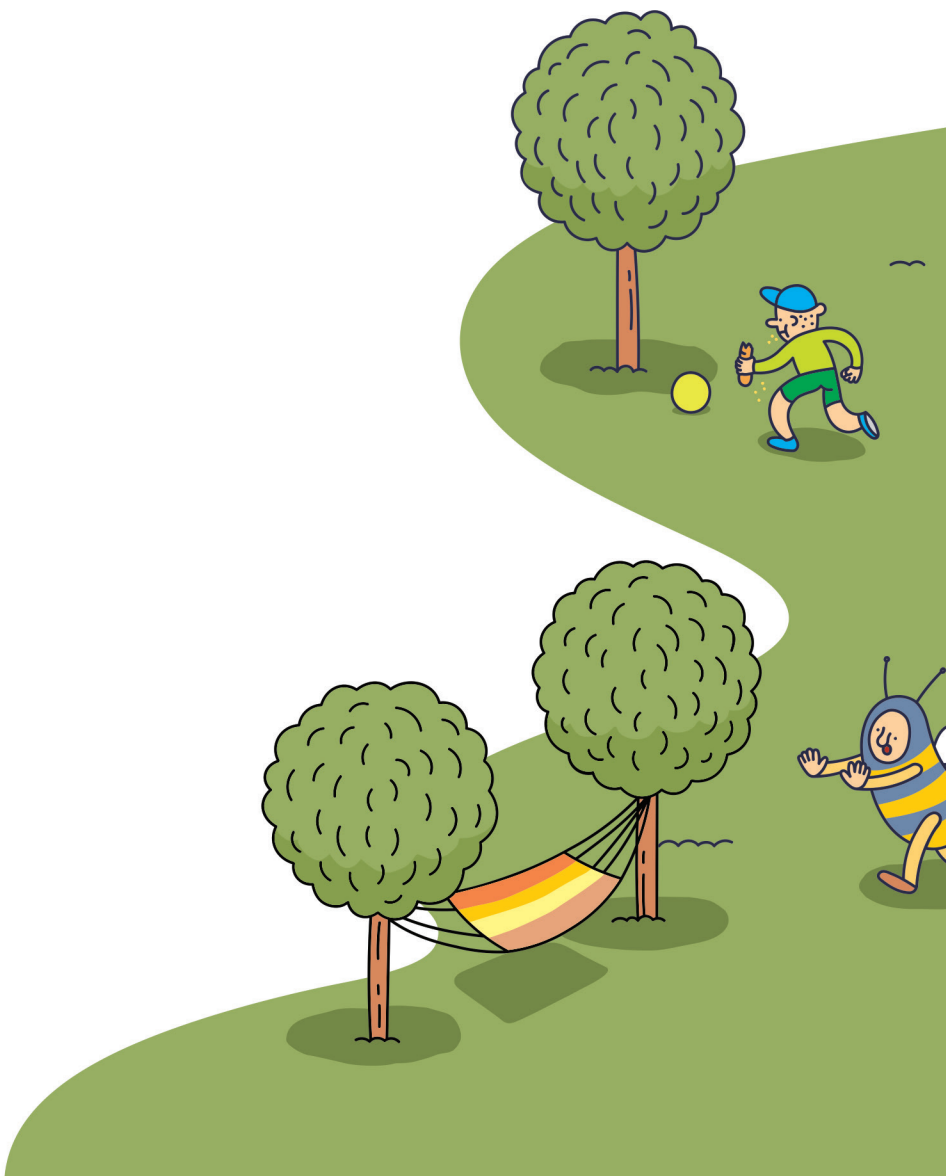

PŪSTI Į VIENĄ DŪDĄ

Kad ir kaip juokinga būtų,
Bandom pūst į vieną dūdą.
Ar tikrai pritrūko dūdų,
Kad į vieną –
Mes abudu?

Bet dūda yra dūda.
Išmušė ta valanda,
Kai abu pradėjom pūsti.
Nejučia pradėjom dusti.
Pūsti tuo pačiu metu
Dviem –
Labai nepatogu.

Netgi jei nepatogu,
Būt išvien – labai smagu.
Kai yra tokia darna,
Dūdos ir vienos gana.

Silpnavaliai mes nebūsim,
Pūsim, pūsim, kol nugriūsim.

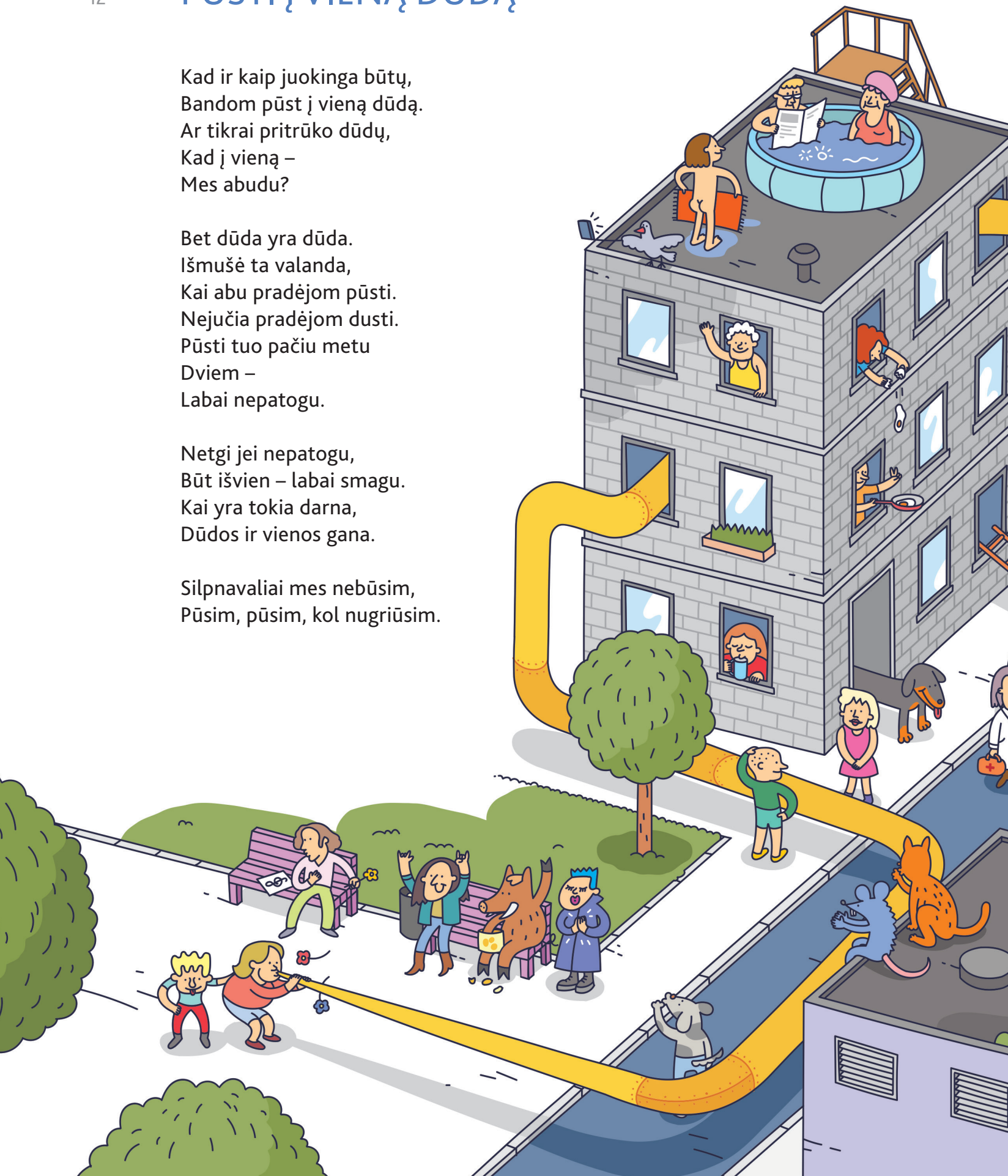

Kai daina iš-si-dū-da-vo,
Kiemo choras šaukė:
Bravo!
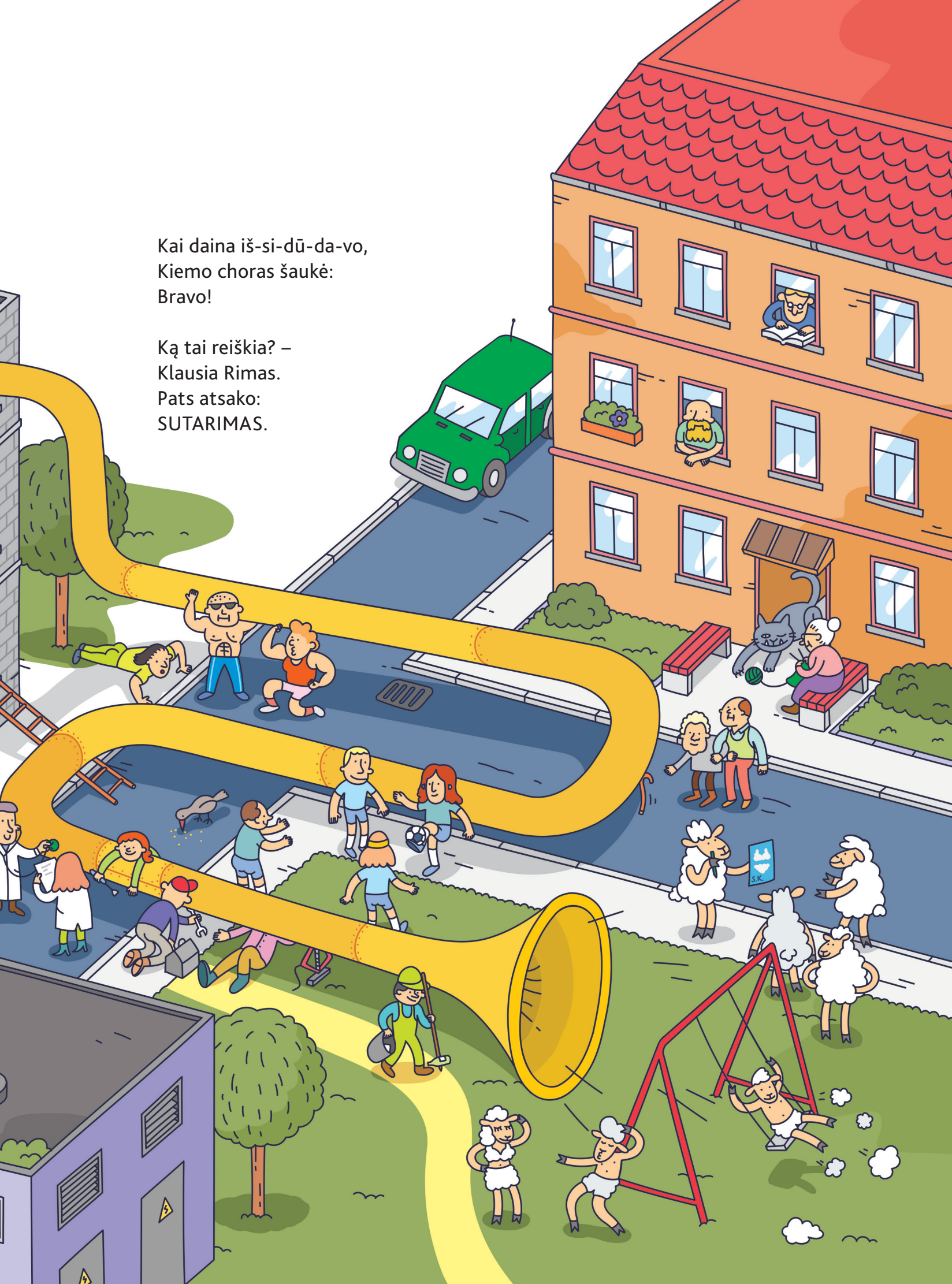
Ką tai reiškia? –
Klausia Rimas.
Pats atsako:
SUTARIMAS.